

## Arrest

**nr. 87 404 van 12 september 2012**  
**in de zaak RvV X /**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** X

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.**

### **DE WND VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 juni 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 15 mei 2012 houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13<sup>quater</sup>), beide beslissingen die zelfde dag aan verzoekers ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat B. SOENEN en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

Eerste verzoeker diende op 1 december 1995 een eerste asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 19 december 1996 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 23 februari 1998 diende eerste verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 24 juni 1998 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen andermaal de bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

In 2001 keerde verzoeker terug naar Albanië waar hij huwde.

Op 11 augustus 2011 dienden eerste verzoeker en tweede verzoekster een nieuwe asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 25 januari 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die bij arresten nr. 79 010 en 79 011 van 12 april 2012 de afstand van geding vaststelde.

Op 23 april 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Op 11 mei 2012 dienden verzoekers nogmaals een asielaanvraag in.

Op 11 mei 2012 werden verzoekers gehoord nopens de omstandigheden die aan de grondslag van hun laatste asielaanvraag liggen.

Op 15 mei 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van beide verzoekers de beslissingen houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater),

Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006:*

*Overwegende dat de persoon die verklaart te heten H. A. (...)*

*geboren te S.(...), op (in) (...)1969*

*en van nationaliteit te zijn : Albanië*

*die een asielaanvraag heeft ingediend op 11.05.2012 (2)*

*Overwegende dat betrokkene op 01.12.1995 een eerste asielaanvraag indiende die op 19.12.1996 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing weigering van verblijf kreeg. Overwegende dat betrokkene op 23.02.1998 een tweede asielaanvraag indiende die op 24.06.1998 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering van verblijf’ kreeg. Overwegende dat betrokkene op 11.08.2011 een derde asielaanvraag indiende die op 25.01.2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 16.04.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) een afstand van het geding vaststelde. Overwegende dat betrokkene op 11.05.2012 een vierde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een verklaring van de burgemeester van Rrethina (Shkoder) dd. 02.05.2012 voorlegt in verband met de problemen van betrokkene omwille van zijn lidmaatschap van de socialistische partij. Overwegende dat dit document niet van die aard is dat het de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij zijn derde asielaanvraag kan wijzigen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij via telefonisch contact met zijn vader vernomen heeft dat de politie van Shkoder de muur van zijn tuin hebben afgebroken omdat ze een kanaal zouden willen graven, maar dat de muren van de burens niet afgebroken werden. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij nog altijd politiek geëngageerd zou zijn, maar vanuit België geen acties zou kunnen doen. Overwegende dat deze informatie geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij nog op andere bewijzen van de voorzitter van de socialistische partij van Shkoder verwacht. Overwegende dat DVZ niet kan oordelen over documenten die er niet zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij bang is dat de politie hem weer zal mishandelen als hij terugkeert (zoals er reeds gebeurd zou zijn bij een verhoor in 2011). Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs kan voorleggen om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat Z. B.(...) zijn broer vermoord zou hebben in België en hier in*

de gevangenis zou zitten. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij bedreigd zal worden door de broer van Z.B.(...) omdat die wil dat de klacht tegen Z.B.(...) ingetrokken zou worden. Overwegende dat betrokkene deze informatie al naar voor bracht tijdens zijn derde asielaanvraag, die desalniettemin negatief werd afgesloten door het CGVS. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij in 2000 teruggekeerd zou zijn naar Albanië met het lijk van zijn vermoorde broer, waarna hij in Albanië gehuwd zou zijn en in 2011 terug naar België gekomen zou zijn. Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming valt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zij schrik zou hebben van de militanten van de democratische Partij in Shkoder, de politie van Shkoder en de familie van Z.B.(...). Overwegende dat betrokkene met deze verklaring verder bouwt op zijn asielmotieven tijdens zijn derde asielaanvraag, die van het CGVS reeds een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 23.04.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 14 (veertien) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 14 (veertien) dagen."

"+ 2 kinderen

H. A. (...) (°S. (Albanië) (...))

H. A. (...) (°S. (Albanië) (...))

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten H. S.

geboren te S.(...), op (in) (...)1986

en van nationaliteit te zijn Albanië

die een asielaanvraag heeft ingediend op 11.05.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 11.08.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 25.01.2012 van het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 16.04.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) een afstand van het geding vaststelde. Overwegende dat betrokkene op 11.05.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar man meerder malen meegenomen zou geweest zijn door de politie van Shkoder, die aanhangers zijn van de democratische partij, waarna hij twee à drie dagen vastgehouden en mishandeld zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij hetzelfde mee zal maken als hij terug zou keren. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar man bedreigd zou zijn door militanten van de democratische partij en voor zijn leven zou vrezen, waardoor ze bang zou zijn om terug te keren. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar man ook bedreigd zou worden door de familie van de dader die zijn broer hier in België vermoord heeft. Overwegende dat het asielrelaas steunt op de asielmotieven van haar echtgenoot en er voor deze laatste een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag werd genomen. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op haar initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de school in D.(...) haar zoon in juli/augustus 2011 niet zou hebben willen toelaten. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de democratische partij aan de macht zou zijn in Albanië en dat er ook aanhangers van de democratische partij in de school zouden zitten. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar zoon niet naar school zou kunnen gaan als ze terugkeren. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin

van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 27.04.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 14 (veertien) dagen.

in uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007. wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 14 (veertien) dagen."

Op 12 mei 2012 diende eerste verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

## 2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van de vreemdelingenwet, van artikel 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit) en van artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden. Tevens zou er sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers uiteen wat volgt:

### "4.1.1.

Conform art. 1 Vreemdelingenwet worden de aangelegenheden met betrekking tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen door de Minister uitgeoefend.

Ook middels art. 1 van het KB dd. 08/10/1981 betreffende het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt bepaald dat deze bevoegdheden door de Minister worden uitgeoefend.

### 4.1.2.

Evenwel wordt in het art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden gesteld dat de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie de voogdijbevoegdheid heeft over de Dienst Vreemdelingenzaken.

### 4.1.3.

Evenwel heeft de Raad van State geoordeeld in het arrest met n° 218 951 dd. 19/04/2012 :

«*Considérant qu'il ressort de la requête que le recours est plus spécialement dirigé contre les articles 5 et 8 de l'Arrête royal de 20 septembre 2009 modifiant l' Arrêté royal du 14 janvier 2009 fixant certaines attributions ministérielles attaqué ; que ces dispositions (...), respectivement, à l'attribution, notamment au Secrétaire d' Etat à la Politique de migration et d'asile, de la compétence de « tutelle » à l' égard de l'Office des étrangers, du Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides et du Conseil du Contentieux des étrangers; et à la prise d'effet de l' arrêté royal attaqué, ne s' appliquent nullement ni n'ont vocation à s' appliquer à la requérante ; que la compétence de « tutelle » ainsi visée est en outre étrangère à celles relatives à l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers en tant que tels, de sorte que la requérante, fût-elle ressortissante étrangère, ne risque pas non plus d'en subir, directement ou indirectement, les effets ; »*

### 4.1.4.

Mutatis mutandis dient dezelfde redenering te worden toegepast.

Het KB van 08/01/2012 heeft het KB van 14/01/2009 vervangen.

Dat de voogdijbevoegdheid van de Staatssecretaris zoals vervat in art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 vreemd is aan deze met betrekking tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

*Bijgevolg zijn noch de Staatssecretaris, noch de gemachtigde bevoegd om individuele beslissingen te nemen inzake aangelegenheden met betrekking tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.*

4.1.5.

*Dat de bestreden beslissing derhalve onwettig is."*

Het is niet betwist dat de bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De bevoegdheden van een staatssecretaris zijn bepaald in artikel 104, derde lid van de Grondwet en in het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de staatssecretarissen (hierna: het koninklijk besluit van 24 maart 1972).

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

*"De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.*

*Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.*

*De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.*

*De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99."*

De artikelen 1 tot en met 4 van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 bepalen het volgende:

*"Artikel 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de Staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.*

*Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:*

*1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;*

*2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;*

*3° reglementaire Koninklijke besluiten;*

*4° koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.*

*Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.*

*Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming."*

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. Vande Lanotte en G. Goedertier, *Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht*, Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. Joassart, "Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux", *Rev.b.dr.const.* 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Uit artikel 2 van het koninklijk besluit van 5 december 2011 blijkt dat mevrouw M. De Block benoemd werd tot *"Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie"*. Bij koninklijk besluit van 8 januari 2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden werden de bevoegdheden omschreven van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. Zij heeft onder meer de voogdij over de Dienst Vreemdelingenzaken. Het kan niet betwist worden dat deze dienst belast is met de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen. Het blijkt alleszins uit het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Derhalve is de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, ook bevoegd voor wat betreft de voormelde materie. Er dient immers als principe gehanteerd te worden dat de staatssecretaris net als een minister bevoegd is voor de materies die ressorteren onder de diensten waarover hij of zij het gezag heeft en zulks blijkt ook uit haar titel. Bijgevolg kan worden aangenomen dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bevoegd is voor de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vermeld in artikel 1,2° van de vreemdelingenwet en in artikel 1,1° van het vreemdelingenbesluit en in dit verband op een evenwaardige wijze als een minister individuele beslissingen kan nemen. Zij kan eveneens op een even evenwaardige wijze als een minister deze bevoegdheid delegeren aan de gemachtigde ambtenaar, voor zover de vreemdelingenwet dit toelaat.

De bestreden beslissing werd daarnaast genomen in uitvoering van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en deze bepaling voorziet dat de minister *c.q.* de staatssecretaris of zijn gemachtigde kan beslissen een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer een vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat deze beslissing genomen werd door de mevrouw R.M, attaché bij de *“Algemene Directie Vreemdelingenzaken”*. Overeenkomstig artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister *c.q.* de staatssecretaris die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd om een beslissing in toepassing van artikel 51/8, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet te nemen.

Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissing zou genomen zijn door een onbevoegde ambtenaar of met miskennis van artikel 1 van de vreemdelingenwet, artikel 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 of artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012. De uiteenzetting van verzoekers laat evenmin toe te besluiten dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Het gegeven dat de Raad van State in het arrest nr. 218.951 van 19 april 2012 oordeelde dat een vreemdeling geen belang heeft bij het aanvechten van een artikel uit een koninklijk besluit van 14 januari 2009 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden kan aan voormelde vaststelling geen afbreuk doen. In voormeld arrest wordt, in tegenstelling tot wat verzoekers lijken te veronderstellen, namelijk niet geconcludeerd dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet bevoegd zou zijn inzake *“de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*. Er wordt slechts geduïd dat voormeld koninklijk besluit louter voorziet dat een staatssecretaris *“de voogdij”* heeft over bepaalde diensten en dat deze voogdijregeling op zich geen betrekking heeft op diens bevoegdheid inzake *“de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”* zodat de vreemdeling in kwestie geen belang heeft bij de vernietiging van de artikelen 5 en 8 van het koninklijk besluit van 20 september 2009.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending van de artikelen 48/4, 51/8, 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsplicht. Opnieuw zou er sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers uiteen wat volgt:

*“4.2.1.*

*Het is niet aan de verweerder om uitspraken te doen over de erkenning in de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire bescherming.*

*Dit komt enkel toe aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.*

*Er is dan ook een manifeste schending van het art. 57/6 Vreemdelingenwet dat hieronder weergegeven wordt :*

*Art. 57/6 (...)*

*De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich derhalve niet in de plaats stellen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en hierover uitspraken doen.*

*4.2.2.*

*Er is eveneens een manifeste schending van het art. 51/8 Vreemdelingenwet, dat hieronder weergegeven wordt :*

*[Art. [51/8 ] (...)]*

*Het komt niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken toe om uitspraak te doen over de nieuwe documenten van de verzoeker.*

*Inderdaad, het is enkel de Commissaris-generaal die zich kan uitspreken over de waarde ervan met betrekking tot het ingeroepen vervolgingsrisico.*

*Het betreft wel degelijk nieuwe relevante gegevens met betrekking tot de situatie van de verzoeker in het kader van een onderzoek naar de nood aan vluchtelingenbescherming.*

*De verzoeker legde immers een document voor van zijn politiek engagement bij de communistische partij hetgeen niet onderzocht werd.*

*Het komt derhalve enkel en alleen aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toe om de nieuwe gegevens te toetsen aan de vrees die de verzoeker inroept.*

*Er kan geen afdoende motivering.*

*De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."*

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171; RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag werd besloten.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker omtrent zijn eerste, tweede en derde asielaanvraag van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen hetzij een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf, hetzij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kreeg en dat de Raad op 16 april 2012 de afstand van het geding vaststelde in het beroep tegen de beslissing in de derde asielaanvraag; dat verzoeker een verklaring van de burgemeester van Rrethina (Shkoder) d.d. 2 mei 2012 voorlegt in verband met de problemen van betrokkene omwille van zijn lidmaatschap van de socialistische partij, waarbij wordt opgemerkt dat dit document niet van die aard is dat het de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij zijn derde asielaanvraag te wijzigen; dat hij verklaart dat hij via telefonisch contact met zijn vader vernomen heeft dat de politie van Shkoder de muur van zijn tuin hebben afgebroken omdat ze een kanaal zouden willen graven, maar dat de muren van de burens niet afgebroken werden, waarbij wordt opgemerkt dat deze bewering op geen enkele manier wordt gestaafd en dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd; dat verzoeker verklaart dat hij nog altijd politiek geëngageerd zou zijn, maar vanuit België geen acties zou kunnen doen, waarbij wordt opgemerkt dat deze informatie geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte

asielmotieven; dat verzoeker verklaart dat hij nog andere bewijzen van de voorzitter van de socialistische partij van Shkoder verwacht, waarbij wordt opgemerkt dat niet kan worden geoordeeld over documenten die er niet zijn; dat verzoeker verklaart dat hij bang is dat de politie hem weer zal mishandelen als hij terugkeert (zoals er reeds gebeurd zou zijn bij een verhoor in 2011), waarbij wordt opgemerkt dat geen enkel begin van bewijs wordt voorgelegd om deze bewering te staven; dat verzoeker verklaart dat Z. B.(...) zijn broer vermoord zou hebben in België en hier in de gevangenis zou zitten en dat hij bedreigd zal worden door de broer van Z.B.(...) omdat die wil dat de klacht tegen Z.B.(...) ingetrokken zou worden, waarbij wordt opgemerkt dat deze informatie al naar voor werd gebracht tijdens zijn derde asielaanvraag, die desalniettemin negatief werd afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen; dat verzoeker verklaart dat hij in 2000 teruggekeerd zou zijn naar Albanië met het lijk van zijn vermoorde broer, waarna hij in Albanië gehuwd zou zijn en in 2011 terug naar België gekomen zou zijn, waarbij wordt opgemerkt dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming valt; dat verzoeker verklaart dat hij schrik zou hebben van de militanten van de democratische Partij in Shkoder, de politie van Shkoder en de familie van Z.B.(...), waarbij wordt opgemerkt dat hij met deze verklaring verder bouwt op zijn asielmotieven tijdens zijn derde asielaanvraag, waarvoor hij reeds een negatieve beslissing kreeg. Dat verzoeker verder geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Ook in de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekster omtrent haar eerste asielaanvraag van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kreeg en dat de Raad op 16 april 2012 de afstand van het geding vaststelde in beroep; dat verzoekster verklaart dat haar man meerder malen meegenomen zou geweest zijn door de politie van Shkoder, die aanhangers zijn van de democratische partij, waarna hij twee à drie dagen vastgehouden en mishandeld zou zijn en dat hij hetzelfde mee zal maken als hij terug zou keren, dat haar man bedreigd zou zijn door militanten van de democratische partij en voor zijn leven zou vrezen, waardoor ze bang zou zijn om terug te keren, dat haar man ook bedreigd zou worden door de familie van de dader die zijn broer hier in België vermoord heeft, waarbij wordt opgemerkt dat het asielrelaas steunt op de asielmotieven van haar echtgenoot en er voor deze laatste een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag werd genomen; dat zij zich opnieuw baseert op haar initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn, waarbij wordt opgemerkt dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg, dat zij verklaart dat de school in D.(...) haar zoon in juli/augustus 2011 niet zou hebben willen toelaten, dat de democratische partij aan de macht zou zijn in Albanië en dat er ook aanhangers van de democratische partij in de school zouden zitten, dat haar zoon niet naar school zou kunnen gaan als ze terugkeren, waarbij wordt opgemerkt dat verzoekster geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Dat verzoekster verder geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekers betwisten dat de motivering niet afdoende is. Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan het toepasselijke wetsartikel.

Verzoekers verwijzen naar de bevoegdheid van de commissaris-generaal en menen dat de verwerende partij zijn bevoegdheid zoals bepaald in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is te buiten gegaan.

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangewezen overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat*

*er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”*

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

*In casu* dient er te worden op gewezen dat de bestreden beslissingen geen beslissingen zijn over de toekenning van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus, doch beslissingen houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, zodat verzoekers zich niet dienstig kunnen beroepen op de schending van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, dat *in casu* niet van toepassing is.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij betogen dat het de Dienst Vreemdelingenzaken niet toekomt om uitspraak te doen over de nieuwe documenten die zij hebben aangebracht. De Raad wijst op het feit dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde (oud) artikel 50, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet (huidig artikel 51/8), met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat de nieuwe gegevens kennelijk niet van aard zijn om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Door enkel te stellen dat zij nieuwe relevante gegevens hebben aangebracht, weerleggen verzoekers geenszins de concrete motivering van de bestreden beslissingen en maken zij niet aannemelijk dat de verwerende partij haar bevoegdheid te buiten is gegaan.

Waar verzoekers stellen dat zij een document hebben neergelegd van het politiek engagement bij de Communistische Partij, dat niet werd onderzocht, is het de Raad niet duidelijk welk document verzoekers hiermee bedoelen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers naar aanleiding van hun laatste asielaanvraag volgende document hebben neergelegd: een verklaring van de burgemeester van Rrethina waaruit blijkt dat verzoeker actief lid is van de socialistische partij sinds haar oprichting en ook aanwezig was bij de protestacties op 21 januari 2011. Het betreft geen document betreffende een politiek engagement bij de Communistische Partij. In zoverre verzoekers op dit document doelen, stelt de Raad vast dat de verwerende partij dit document wel degelijk heeft betrokken in haar beoordeling doch heeft geoordeeld dat het niet van die aard is om de essentie van de beslissing van de commissaris-generaal naar aanleiding van de derde asielaanvraag te wijzigen. Verzoekers gaan niet in op dit motief. Met hun betoog maken verzoekers niet aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissingen niet afdoende zou zijn.

Er werd geen schending aangetoond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verzoekers maken geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk, minstens valt hun kritiek samen met de aangevoerde schending van de motiveringsplicht.

Waar verzoekers de schending van de rechten van verdediging aanvoeren, stelt de Raad vast dat de behandeling van een tweede of volgende asielaanvraag volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op 11 mei 2012 de gelegenheid kregen om hun nieuwste asielaanvraag mondeling toe te lichten en om hun stukken naar voor te brengen, zodat dient te worden vastgesteld dat verzoekers zich wel degelijk in de mogelijkheid waren zich te verdedigen.

Voor zover verzoekers de schending aanvoeren van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en aanvoeren dat er sprake is van de schending van een manifeste beoordelingsfout, wijst de Raad er op dat overeenkomstig artikel 39/69, § 1 van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590, RvS 4 mei 2004, nr. 130.972, RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekers beperken zich in hun verzoekschrift tot het louter aangeven van de schending of van een manifeste beoordelingsfout, doch maken nergens melding waarin deze schending en manifeste beoordelingsfout zijn gelegen. Deze middelenonderdelen zijn dan ook geen middel in de zin van het voornoemde artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet en zijn om die reden onontvankelijk.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend en twaalf door:

Mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU